

De Drijfveren van Jut en Jo

Met hun bontje om de hals, de gebreide handschoenen op het tafelblad en het boodschappenwagentje binnen handbereik zaten de dames Jut en Jo zaterdag tegen het middaguur in Trocadero aan het Eindhovense Stationsplein aan de koffie met gebak. Jut had iets te lange wimpers en een iets te volle snor en Jo droeg haar gebloemde japon zoals een strijkplank zijn overtrek. Bovendien had zij een baard. Het tweetal was een ochtendje wezen winkelen in de Eindhovense binnenstad. Ze deden dat al voor het tweede jaar, zodat er onderhand van een mooie traditie gesproken mag worden.

Ze wilden iets kwijt aan de krant. „Want kijk, jongeman, er zijn er bij de krant maar drie die verstand hebben van carnaval. Dat is die jongen die bij mij de krant rondbrengt, en dan de jongen die bij heur de krant rondbrengt en dan nog een meisje van de balie.” Ik was vergeten mijn notitieboekje op zak te steken. De juffrouw van het etablissement verstreekte mij behulpzaam een leeg notabriefje. „Dat bedoel ik nou,” zei Jut, vanonder haar wimpers het geschutter aanzierend.

„En schrijf nou maar op: de dames Jut en Jo willen nu eindelijk wel eens de aandacht gevestigd zien op de naamloze zwoegers,

● De dames Jo en Jut in druk gesprek over de toestanden en zo.

die al weken tevoren in tochtige schuurkes en op kouwe zolders bezig zijn met de voorbereidingen voor carnaval. Wij van de Haone noemen dat soort mensen De Drijfveren. Snap je? Vind je dat niet aardig gevonden? De Drijfveren. Degenen die altijd en eeuwig vooraan en voorop staan zijn de mannen in de sjaketten. Maar de mensen die het allemaal dóen en die ervoor zorgen dat wij kunnen brassen, dat zijn de Drijfveren. Daar zijn er steeds minder van. En dát zouden wij eens even aan de krant willen meegeven. Begrijp je het een beetje, jongen?”